

там някога живеех и аз и много гости по виездах. Бу-
турки рано германска работническа маса се слича към града,
пещ, улицама жити от твърди ситници, а заедно с тази ма-
са се носи и Смирненски - дребен, без шапка, с буйна коса, с
горещи очи и твърда устивка. Върви тихо, върви някаква прегина,
подсвирва си и гледа изпод око наоколо, потива съдържанието
на улицата. И тъкмо тък, в тази обстановка, се е родило и
нез отразва с поетическо пресъздаване и идейно подгертя-
ване стихотворението „Работнически, бележещо епоха в живота
на работническото и в поезията за него.“

„Под твърдите му ситници каменният град
изтънява и напънен се пробурда ---

Ала сред бръските на мрачното тело
не тъка скръб е натеряна. ---

Днес няма вече работи свити и примирени,
випускал немощно ръце...“

— това са поетите на прозвуката нов акорд в нашата
пролетарска поезия и тези поети Смирненски днес в тази
проста и неугледна улица Пирот. Новото поетическо дело
е дотолкова свързано с живота на тази улица, щото рече-
нието им занапред да носи неговото име заслужава всяка
похвала. Но за още по-голяма пълнота някоде на тази улица
ще трябва да се постави и подготви наметник на поезия,
с оглед това да отрази връзката му с хората на тази
улица.

Смирненски беше редник в работническото движение, и
то рядко изправен редник. Той и в това отношение може
да служи за пример. Като Котев и той се съсредоточи да
направи връзка между поезията си и практические пове-
ли на времето. И своето вдъхновено стихотворение „Вы-
лекомат“ Смирненски отнася преди всичко към самите себе си,
то е израз на неговата собствена практика да създа-
ва дълбоко „мечду братята родни“.